

גליון 350

פרשת וזאת הברכה - המבדיל בין שבט לשבט

הרב עומר דוידוביץ - ישיבת 'מרכז הרב'

אידאל האחדות

אמרו חכמים: "ראויין כל ישראל לישוב בסוכה אחת"¹ אין ספק כי ימי החג הן ימי אחדות ושלו. אך מה היא הדרך הנכונה לאחדות?

לפי דרך אחת, כדי לאחד היא מטשטשת את ההבדלים בין האנשים והחברות. משפטים כמו: "רב המאחד על המבדיל" וכדומה. אך דוקא דרך זו היא שמתחילה בחיבור – סופה בפירוד. שכן, בסופו של דבר ההבדל והשוני ידרוש את מקומו ושייכותו בכח.

קירוב מתוך ריחוק

ואכן, בפרשתנו כאשר משה רבינו בא לברך את ישראל "וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים", במקום לברך את כל כלל ישראל בשווה ברכה אחת, הוא מבדיל ומברך כל שבט בנפרד לפי האופי המיוחד שלו. משום שרק על ידי נתינת מקום לשוני ולמיוחדות, אפשר באמת לשלב ידיים ולהגיע להתאחדות שאינה מטשטשת את מקומו של היחיד, אלא בונה בנין גדול ושלם אשר בו יש מקום לכל אחד ואחד.

הקשבה לכלל והמיוחד שביחיד

אנו אומרים בסוף תפילת העמידה "ותן חלקנו בתורתך", לכל אחד החלק המיוחד שלו בתורה. והאות המיוחדת שלו בספר התורה²

מן הרב זצ"ל, מסביר כי כל יחיד מחויב למצוא את מיוחדותו ותפקידו העצמי³:

"העולם הרוחני בונה כל אחד ואחד לעצמו בקרבנו. כל תכונת ההקשבה אינה כי אם הכשרה לבנין הנצחי העצמי של היחיד, כל מרכז התורה הוא הפסוק של שמו הפרטי".

לפנינו פלא מסויים: ה'הקשבה' - שהיא שיא ההתבטלות של היחיד כלפי הכלל, שהרי היחיד עוצר הכל ומאזין רק לסובב אותו – אף אותה מסביר הרב, היא כלי כזה שמתוך מה שנקשיב נדע לבנות את המיוחד שבנו.

פרשת וזאת הברכה, שהיא סוף התורה, שיא התורה וחותמה, מלמדתנו שהאחדות של עם ישראל היא על ידי פיתוח המיוחד שבתוך כל אחד ואחד.

¹ מסכת סוכה דף כז,ב.² זוהר חדש שיר השירים, תרסא.³ אורות הקודש ג, עמ' קלט.